

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovících

DIVADELNÍ SPOLEČNOST KAIROS II
VE VRŠOVICKÉM DIVADLE MANA UVÁDÍ

DOPIS OD TÁTY

KDE SE TRAGÉDIE STŘETÁVÁ S VĚČNOSTÍ

divadelní ztvárnění
románového
bestselleru
přeloženého do 35
jazyků

CO UDĚLÁ S MARKEM A JEHO RODINOU TRAGICKÁ ZTRÁTA NEJMLADŠÍ DCERY?
A CO TEPRVE SETKÁNÍ S BOHEM...

SCÉNÁŘ A REŽIE VLADIMÍR VÁCHA

WILLIAM P. YOUNG

PÁTEK 28. 2. 19.00 VRŠOVICKÉ DIVADLO MANA
HUSŮV SBOR, MOSKEVSKÁ 34, PRAHA 10, WWW.VRŠOVICKEDIVADLO.CZ

Milé sestry, milí bratři, ráda bych se s vámi podělila o jednu úžasnou Boží věc.

Na jedné letní akci jsem vyslechla kázání, které mě velmi naplnilo. Řeší totiž v podstatě jakoukoli pochybnost. Bylo řečeno: „V nebi je dokonalá láska. V nebi každý chce, aby se ten druhý měl lépe než on.“ Jak jsem se nad touto větou zamyslela, přišlo mi, že obsah Bible, knihy, kterou co do obsahu nepřekoná žádná vědecká publikace, sebehodnotnější beletrie, která zásadně často čerpá moudro právě z této knihy, vyjadřuje tato jediná věta. A když může být v nebi dokonalá láska, proč bychom se nemohli snažit, aby byla i na Zemi? Tak, jak nás učí Písmo svaté.

Jedna sestra v našem sboru říká: „Co uděláš, když tě překvapí nepřítel? Vytáhneš zbraň. Co udělá věřící člověk, pokouší-li ho ten Zlý, Dábel, tedy nepřítel? Vytáhne Bibli.“

A zde je jedna jediná věta. Ta výše uvedená věta o dokonalé lásce v nebi pro mě znamená úplné bohatství. Řešení jakékoli situace. Kolik vět biblických poučení je v ní schováno. V momentě, kdy nevíme jak se zachovat, co říci, může být tato věta záchrana i zbraň. Bez ohledu na to, před kým, před čím stojím. V době nemoci, těžkostí, bezradnosti, i v radosti a štěstí, při jednání s jakýmkoli člověkem. Vždy je možné s vědomím této věty obstát. Vede se ti zle? Co je pozemský život proti nebeskému? Ubližují ti? Dobrořeč, modli se za ty, kteří tě nenávidí. Oblect se v pokoru jeden vůči druhému. Neboť Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost..

Především mějte vytrvalou lásku jeden vůči druhému. V situaci, kdy mě někdo

zlobí, dokonce štvě, mohu si říci, mám tě rád. Jsi můj bratr. Modlím se za tebe. Procházíš nějakou krizí, zaslepila tě zlá moc, potřebuješ pomoc proti tomu Zlému.

Moji milí, kdekoli otevřete Písmo svaté, je tam psáno vždy o lásce, vytrvalosti, radosti, pokoře, o životě ve shodě s Boží vůlí. Dejte tedy Boha na první místo, žijte tak, jak on si přeje a On se o vás postará. Bůh vás opatruj.

Alena Pavlasová

Řada A obsahuje texty z Matoušova evangelia, řada B texty z Markova evangelia a řada C z Lukášova evangelia. Janovo evangelium je rozprostřeno do všech tří let a jeho texty jsou zařazeny zejména do velikonočního období. Opakování stejných textů každým čtvrtým rokem vede k prohloubení porozumění Písmu svatému a současně k hledání a nalézání nových pohledů, přístupů i způsobů kazatelského oslovení ve stále se měnící aktuální homiletické situaci. Ekumenický lekcionář obsahuje zpravidla delší evangelijní texty, které jsou spojením dvou i více perikop. Zde má kazatel možnost kázat jen na určité části textu nebo na jednotlivý verš, avšak v kontextu celkového poselství kapitoly a biblického spisu. V případě tématicky zaměřeného kázání může kazatel sledovat vnitřní myšlenkové souvislosti a propojení textů, neboť zvláště starozákonní texty korespondují přímo nebo nepřímo s textem evangelia.

Vydání Lekcionáře společně s Liturgií má i praktický důvod. Může sloužit též jako „kniha na cesty“. V centrálním kostele náboženské obce či modlitebně má liturg odpovědný za vedení bohoslužby k dispozici více knih a příruček – text Liturgie s notovým záznamem v jejím aktuálním znění, Bibli (velkého formátu) či evangeliář, Lekcionář, Zpěvník, případně zvláštní knihu eucharistických a dalších liturgických modliteb i zpěvů. Pro místa příležitostných bohoslužebných shromáždění může duchovní využít tuto jednu bohoslužebnou knihu společně se Zpěvníkem jako základní příručku.

ThDr. Tomáš Butta - patriarcha

NEDĚLE V ÚNORU

IV. neděle po Zjevení Páně 2. února

Hospodine, zachraň nás, Bože náš, shromáždí nás z pronárodů, tvému svatému jménu budeme vzdávat chválu, budeme tě chválit chvalozpěvem. (Žalm 106, 47)

První čtení z Písma: Micheáš 6, 1-4.8

Druhé čtení z Písma (varianta I): 1. Korintským 1, 18-25

Druhé čtení z Písma (varianta II): 1. Korintským 1, 26-31

Evangelium: Matouš 5, 1-12

V. neděle po Zjevení Páně 9. února

Přistupte, klaňme se, klekněme, skloňme kolena před Hospodinem, který nás učinil. On je náš Bůh. (Žalm 95, 6-7)

První čtení z Písma (varianta I): Izajáš 58, 6-9a

První čtení z Písma (varianta II): Izajáš 58, 9b-12

Druhé čtení z Písma: 1. Korintským 2, 1-9

Evangelium: Matouš 5, 13-20

VI. neděle po Zjevení Páně 16. února

Bud' mi skálou záštitnou, bud' opevněným domem pro mou spásu. Tys můj skalní štít a pevná tvrz má, ved' mě pro své jméno a doved' mě k cíli. (Žalm 31, 3-4)

První čtení z Písma: Deuteronomium 30, 15-20

Druhé čtení z Písma: 1. Korintským 3, 1-9

Evangelium: Matouš 5, 21-37

VII. neděle po Zjevení Páně 23. února

Já v tvé milosrdenství však doufám, moje srdce jása nad tvou spásou. Budu zpívat Hospodinu, neboť se mě zastal. (Žalm 13, 5-6)

První čtení z Písma: Leviticus 19, 1-2.17-18

Druhé čtení z Písma: 1. Korintským 3, 10-11.16-23

Evangelium: Matouš 5, 38-48

Iz 8, 23 – 9, 3

1K 1, 10 – 18

ev. Mt 4, 12 – 23

OČEKÁVÁNÍ

Asi každý z nás, kdo jsme se ve svém životě stali rodiči, má od svých dětí nějaká očekávání. A ta mohou být nejrůznějšího druhu. Někdo od svých dětí očekává, že budou pokračovat v rodinné tradici, že půjdou ve šlépějích svých rodičů, ať už se jedná o výběr povolání, rodinný podnik či správu rodového majetku. Jiný rodič zase touží, aby jeho dítě dokázalo něco víc, než on sám, aby překročilo stín svých rodičů, neopakovalo jejich chyby, otevřelo se novým možnostem a mělo tak lepší život, než mohli vést oni.

A mezi těmito dvěma póly, na jedné straně věrnost tradici a na druhé ambice, aby děti mohly dělat ve svém životě všechno jinak a lépe, je samozřejmě celá škála očekávání, která na své děti už od útlého věku uplatňujeme.

A tomu, co od svých dětí očekáváme, pak přizpůsobujeme i výběr hudebních nástrojů, sportovních aktivit, jazyků; vybíráme pro své děti školy, základní, střední a leckdy i vysoké. Alespoň zpočátku, jak jen to jde, se snažíme mít vliv na výběr přátel, spolužáků a leckdo i životního partnera. A přestože se v tom, co od svých dětí očekáváme, každý lišíme, asi se shodneme, že bychom se rádi jednou dočkali vnoučat.

Naplňovat na našich dětech svá očekávání nás stojí čas i peníze, ale co by člověk neudělal pro své děti. Věříme, že je to dobře investovaný čas i peníze a že se nám to jednou na dětech vrátí.

Když Ježíš prochází kolem Galilejského moře, uvidí dva bratry, Jakuba Zebedeova a jeho bratra Jana, jak na lodi se svým otcem Zebedeem spravují sítě, a povolá je. Ihned opustí loď i svého otce a jdou za ním. A Ježíše pak doprovází po celé Galileji.

Nevím, do jaké skupiny patřil otec Zebedeus. Zda si přál, aby jeho synové, Jakub a Jan, pokračovali v tradici a stali se z nich rybáři nebo zda-li si pro ně přál nějaké lepší povolání, něco, co by bylo lépe finančně ohodnocené a nebylo tolik fyzicky náročné. Rozhodně ale věřím tomu, že jako, už jistě stárnoucí muž, byl rád, že mu pomáhají s lovením ryb. Už od jejich útlého dětství je určitě učil tomuto řemeslu, všem jeho nástrahám a teď se mu konečně jeho investovaná energie začala vracet. Synové mu pomáhali a možná, že se už i role obrátili a on jen pomáhal jim a byli to oni, kdo měli podnikání na starosti. A tak z nich jejich otec mohl mít radost.

A ti bratři Zebedeovi se prostě od těch sítí zvednou, zanechají je tam i se svým otcem a jdou za Ježíšem. To je přece šílené! Jako kdyby Natan s Tobiášem, se jednoho dne zvedli, všeho nechali, všechno, co jsem do nich za ta léta investovala, všechny dovednosti, vzdělání, tradici, hodili za hlavu a začali chodit s nějakým potulným kazatelem, o kterém nikdo nic neví, po blízkém okolí a hlásali nějakou novou víru, o které nikdo předtím neslyšel.

Jak se musel otec Zebedeus asi cítit, co prožíval? Jedno je jisté, všechno bylo určitě jinak, než si představoval. Nejen samotný fakt, že už mu s živností rybáře nepomohli a všechno zůstalo na něm, ale i otázka pokračování rodu, pro Izraelce tak zásadní, byla v troskách. Ani jeden z bratří se s největší pravděpodobností už nikdy neoženili. A navíc ta ostuda. Nevíme, zda-li pro své syny neočekával něco lepšího, než být rybářem. Ale i kdyby, nakonec se z nich stali alespoň lidé, kteří něco umějí a živí se sice náročným, ale řemeslem. A teď tohle. Chodit s nějakým potulným kazatelem, kterého mnozí považují za blázna, po okolí, spát nadivoko, nemít žádnou práci, hlásat nutnost pokání a ještě mít v patách představitele Židů. Zklamání a marnost. Všude samá marnost.

Nejsou nám ty pocity ale důvěrně známé? Neprožíváme někdy vůči svým dětem něco podobného? I nám se může zdát, že život našich dětí jde úplně do kopru, že veškerá, námi investovaná energie je vniveč, marnost nad marnost. Tolik jsme se snažili a teď tohle. Jako by byl všemu konec, nevidíme východiska.

Vzpomeňme ale na otce Zebedea. Nemůžeme vědět, jaké plány má Bůh s našimi dětmi, jakou cestu pro ně vybral, jaký úkol mají splnit, jaký úděl mají nést. A je dost možná pravděpodobné, že ta Boží a naše očekávání, se budou lišit. Nebojme se proto své děti svěřit do Boží péče a věřit, že Bůh pro ně má připravenou tu jejich cestu a že je po ní povede. A že jsou pevně v jeho náruči, přestože scházejí na scestí nebo na té své cestě všelijak klopýtají. I to může být její součástí.

Může to být cesta, která se docela rozešla s našimi očekáváními. Přesto se ale za své děti modleme, aby se v jejich životech uplatnila Boží očekávání.

Vždyť viděno perspektivou dvou tisíc let, ale vlastně stačí jen viděno perspektivou prázdného hrobu a setkání se se vzkříšeným Kristem, si bratři Zebedeovi nemohli vybrat lépe. Tam v tom okamžiku, kdy za sebou zanechávají rybářské sítě a kdy se hroutí veškeré představy a očekávání jejich otce, oni činí to nejlepší rozhodnutí svého života.

Už se nedovíme, jestli ke stejnému závěru došel i jejich otec. Jestli se i on z jejich rozhodnutí stát se rybáři lidí nakonec radoval. Rozhodně by ale na své syny mohl být pyšný, vždyť o kom z nás se bude mluvit i dva tisíce let po naší smrti. A navíc v té souvislosti, že jsme se stali sloupy nejstarší organizace na světě, církve, stejně jako se jimi stali bratři Zebedeovi.

*Kázání Adely Frýdlové v neděli
26. 1. 2014 v Husově sboru ve Vršovcích*

PROGRAM NA ÚNOR

neděle	2. 2.	10.00	bohoslužba	slouží D. Frýdl
pondělí	3. 2.	18.30	Varhanní koncert žáků Jakuba Janšty	v kostele
neděle	9. 2.	10.00	bohoslužba	slouží D. Frýdl
neděle	16. 2.	10.00	bohoslužba	slouží D. Frýdl
pátek	21. 2.	18.30	schůze rady starších	v sákrístii
neděle	23. 2.	10.00	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže A. Frýdlová
středa	26. 2.	19.00	SALOME pásmo písní Karla Kryla v po- dání Pavla Bařka za doprovodu harfy, kytary a klarinetu	Divadlo MANA
pátek	28. 2.	19.00	Dopis od taty divadelní představení na motivy románu W. P. Younga Chatrč. Hraje divadlo Kairos II	Divadlo MANA

Od neděle 12. ledna se konají bohoslužby v horní místnosti. Pravidelná posezení u kávy a čaje po bohoslužbách zůstávají beze změn a konají se v sákrístii. Žádáme návštěvníky bohoslužeb, aby vzhledem k prostorovému omezení v horní místnosti zaujali svá místa na bohoslužbě včas před jejím začátkem.

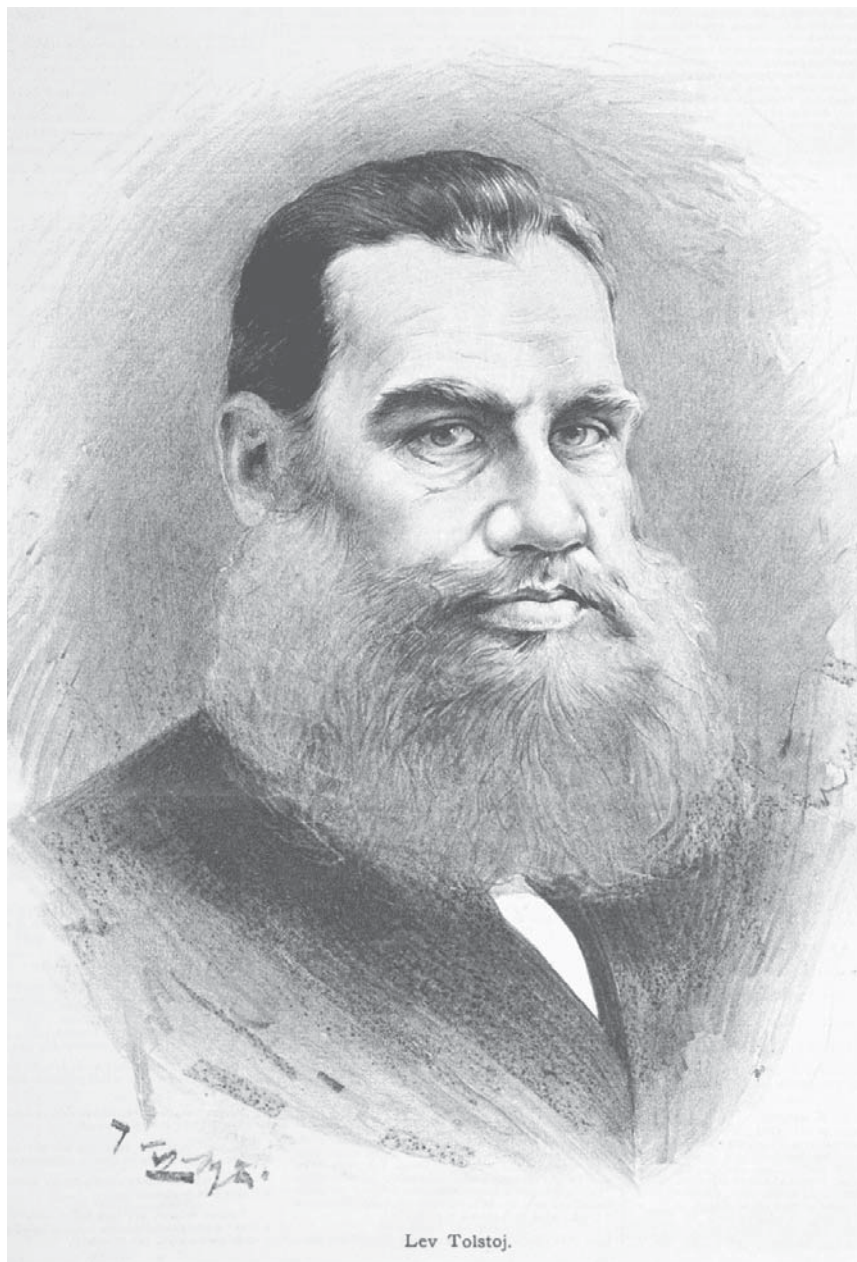
KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
tel.: 271724317 (Farní kancelář)
271726461 byt faráře
731100059 mobil faráře

Centrum MANA
nizkoprahové centrum aktivit
produkce: Jana Valachová, tel. 778001097
www.centrummana.cz
e-mail: info@centrummana.cz
divadlo@centrummana.cz
Prodej vstupenek před začátkem představe-
ní na pokladně divadla.

SLAVNÝ MUŽ, KTERÝ SE SKRÝVAL

Lev Nikolajevič Tolstoj, 1828-1910

Když zemřel Tolstoj, napsal T. G. Masaryk: „Rusko, svět ochuzeny. Odešel veliký člověk, jenž se stal mravní autoritou. Již neuslyšíme jeho slova v těžkých otázkách lidských.“ Dnešní průměrně vzdělaný člověk však patrně ví už jen to, že Tolstoj je autorem dvou světoznámých děl „Vojny a míru“ a „Anny Kameninové“. Málokdo si dá práci, aby je přečetl, spíše dá přednost jejich zhuštěné filmové podobě. Přitom sebrané Tolstého spisy zabírají úctyhodnou řádku svazků. Pro zajímavost si uvedme, že další jeho stěžejní dílo „Vzkříšení“ přeložil do své mateřštiny Slovák Dušan Makovický, osobní spisovatelův lékař. Tolstoj však nepsal jen romány, ale byl také autorem povídek, četby pro děti, memoárových knih a četných úvah křesťanského rázu.

Pocházel ze starého šlechtického rodu. Dva roky studoval orien-

tální literaturu a práva. Vedl značně bouřlivý život. Aby splatil dluhy z karet, dal do zástavy střední část velkolepého rodinného sídla v Jasné Poljaně jižně od Moskvy. O zásadním obratu v životě vyznal ve své „Zpovědi“: „Náhle jsem poznal, že jsem žil jen tehdy, když jsem věřil v Boha. Znat Boha a žít je totéž. Bůh je život.“ V Písmu zaujalo Tolstého silně Ježíšovo „kázání na hoře“, z něhož zdůraznil zejména lásku k bližnímu a zásadu nenásilí. V tom byl dosti blízký naší jednotě bratrské a vůdci amerických černochů Martinu Lutheru Kíngovi, kteří nechtěli na násilí odpovídat stejnou zbraní. Svému příteli Tolstoj napsal: „V horském kázání jsou vyložena nejprostší, nejpochoptelnější pravidla, jak užít lásku k Bohu a bližnímu v životě, a jestli je neuznáváme a neplníme, nelze mluvit o křesťanství.“

Tolstoj se časem zcela odvrátil od konvencí své společenské třídy k životu prostých mužů. Chodil v rubášce a lýkových laptích a snažil se vyučovat negramotné venkovské děti. Vší silou se začal bránit popularitě a uzavíral se před světem. Manželka a dospělé děti ovšem umožňovaly zvědavým reportérům fotografovat a filmovat stárnoucího muže. Jedním z těch, kdo k němu pronikli, byl Masaryk. Ale ani tři setkání je příliš nesblížila. Tolstoj byl ochoten sdílet s venkovcem jeho špínu a pít z jedné sklenice se syflitkem, kdežto čínorodý Masaryk byl spíše pro to, aby se špína a příjice odstranily.

Tolstoj zemřel na útěku z domova v malé jizbě přednosty železniční stanice v Astapovu. Stojí za povšimnutí, že roky narození a úmrtí u Tolstého jsou shodné s osobními letopočty jiného světově proslulého muže zakladatele Červeného kříže Henri Dunanta. Patrně nejznámější ruský autor ve stáří své vlastní literární dílo téměř ignoroval, poněvadž byl zklamán tím, že nedokázalo podstatněji přispět k obrodě lidí. Přesto hodnota jeho knih a upřímnost jeho víry soustředěné na Krista jsou nepopíratelné.

Daniel Henych

JAK ZÍSKALY VRŠOVICE DIVADLO A PROČ SE THEODOR PIŠTĚK NASTĚHOVAL DO HUSOVA SBORU

I. DÍL

Vršovice jsou odjakživa tak trošku opomíjená čtvrt. Leží ve stínu honosnějších Vinohrad a jeví se stále spíše jako periferie. Sem, do Moskevské ulice (tehdy Palackého třídy) 33/363, se kdysi nastěhoval spisovatel Jaroslav Hašek s manželkou Jarmilou a malým synem, když nebyl schopen platit nájem v přepychovém bytě v Košířích. Ulicemi tu chodil i filozof Ladislav Klíma, když vyšel ze svého bytu Na Královce čp. 507. V Kodaňské ulici leta bydlel herec, dramatik a překladatel Leoš Suchařípa, dodnes je Vršovickým věrný Jiří Lábus a Miriam Kantorková, která se narodila v Obloukové ulici, a svou divadelní kariéru začala ve vršovickém spolku Bozděch.

V centru Vršovic dodnes zaujímá zvláštní místo budova Husova sboru Církve československé husitské. Snad jen na vysvětlenou: tato církev vznikla v lednu 1920 jako reakce na stav soudobé římskokatolické církve v českých zemích a zároveň měla být jakýmsi naplněním touhy po vlastní národní církvi, nezávislé na Římu. Jejimi zakladateli byli římskokatoličtí kněží okolo významné postavy českého katolického modernismu ThDr. Karla Farského. Husův sbor byl postaven podle projektu Karla Truksy v roce 1930 v Palackého, dnešní Moskevské, ulici 34. Stavba je výjimečná svou mohutnou čtyřbokou, téměř 26 metrů vysokou věží, zakončenou stylizovaným čtverhranným kalichem a křížem, na jejíž podobě se podílel nestor českého kubismu Pavel Janák. Kde se tady vzala a jaký je její příběh? Na tyto otázky mi pomáhal najít odpověď zdejší farář David Frýdl. Vysvětlil mi, že husitská podobně jako evangelická církev byla z velké části založena na spolkovém hnutí a podporovala nejrůznější zájmové aktivity svých členů. „V době, kdy se po vzniku republiky

budovaly nové kostely Československé církve, tak mnohé soubory koncipovaly svá představení na podporu budování chrámů. A tak tomu bylo i tady ve Vršovicích, kde působila od roku 1892 ochotnická skupina Bozděch a po vzniku Československé církve se mnoho herců spolku stalo jejími členy. Když byla vyhlášena sbírka na postavení chrámu, tak ji podpořili svou kulturní činností. Ve Vršovicích byla situace ještě o to zajímavější, že nikdy neměly své kamenné divadlo, vždycky stály ve stínu Vinohrad, které se na ně dívají z vršku, a tedy z jistého nadhledu, což vršovické patrioty popouzelo a toužili po vlastním kulturním stánku. V okamžiku, kdy se projektovala budova Husova sboru, se ochotníci z Bozděchu domluvili s radou starších, že její součástí bude i divadelní sál. Tím se našlo praktické využití rozsáhlého prostoru, který vznikl pod chrámovou lodí, protože budova je založena v kopci a sondami se zjistilo, že dostatečně pevná půda začíná až osm metrů pod úrovní chodníku. Tenhle kopec býval proslulým místem vršovických sáňkařů. Když v těchto místech byla zbourána hospoda Na Kovárně, kde býval na začátku minulého století štamgastem například Jaroslav Hašek, tak se dalo na jeden zátah sjet od záměčku až dolů k Bohemce.

V roce 1930 tedy Vršovice získaly ve stejnou chvíli nový chrám i divadlo. Vyrostly tu vlastně ve stejnou dobu kostely dva. Katolická církev dokonce s československými husity soutěžila, kdo postaví svůj chrám dřív. Zvítězili katolíci, stihli to na sv. Václava a Československá církev o tři měsíce později, v prosinci. Ovšem nutno podotknout, že bratři katolíci začali se stavbou o rok dřív, měli na to tedy delší dobu, kdežto Husův sbor vznikl v rekordním čase devíti měsíců – od března do prosince. Nové divadlo neslo jméno Aloise Jiráska. Původní idea byla, že se v něm propojí amatéři s profesionály. Jeho prvním ředitelem a uměleckým šéfem se stal Drahoš Želenský, který divadlo vedl se svým otcem, proslulým divadelníkem, bývalým režisérem a hercem Národního divadla Karlem Želenským. Je symbolické, že Karel tu svou kariéru končil a Drahoš naopak začínal. Nicméně moc se jim nedařilo – doba tomu nepřála, byla hospodářská krize, a ani náboženská situace nebyla příliš příznivá. Panovala značná nevraživost mezi příslušníky Československé církve a katolíky, kteří sem do divadla prostě ze zásady nešli. Za nacistické okupace prostor sloužil jako Bio Helios a na konci války jako protiletectký kryt. Znovu se divadlo začalo probouzet k životu v roce 1947, kdy se sem vrátila původní ochotnická skupina Bozděch a vytvořila si tu svou stálou divadelní scénu. Fungovali zde s velkými úspěchy až do roku 1965. Hrál se třikrát týdně, v neděli pro děti. Vyrostla tu řada osobností – v Bozděchu začínala Miriam Kantorková, která dodnes vzpomíná, že o její Hildě ve Staviteli Solnessovi režisér František Laurin prohlásil, že už nikdy lepší neviděl. Ostatně Miriam nemá své biblické jméno náhodou, oba její rodiče byli evangelíci a celá rodina chodila pravidelně do kostela. Hrál tu také Viktor Maurer nebo Jiří Havel, mezi časté návštěvníky patřila Dana Medřická s manželem Václavem Vydrou, režisér Otomar Krejča a další. O Jiráskově divadlu se říkalo, že je to laboratoř amatérského divadla v Praze.

Blanka Kovaříková (pokračování příště)

DESET PRO DESÁTEK - III. DÍL

Desátkové praxi, kterou rada starších předkládá vršovickému společenství husitských křesťanů jako DOBROVOLNOU alternativu, můžeme rozumět jako pilotnímu programu, pomocí kterého se budeme ve své církvi učit hledat a nalézat Boží řešení v konkrétní dějinné situaci v níž se jako jeden z jejích sborů nacházíme. V učebním procesu se zdaleka všechno neobejde bez chyb. Dokonce chybování samotné je cestou k tomu, abychom se dobrali správného výsledku. Ti, kteří se pro desátkování rozhodli nebo rozhodnou bez předcházející zkušenosti s touto praxí, vstupují ve své většině do neprobádaného území, na kterém neplatí rovnice o přímé úměře, ani účetní kolonky „má dáti – dal“. Zaznamenal jsem protiargument, zda výzvou k desátkování nevytváříme paralelní struktury členství v náboženské obci. Zda nedojde k dvojkolejnosti v posuzování těch, kteří místní křesťanskou obec vytvářejí a kteří se budou následně dělit na ty, kteří desátkují a na ty ostatní, přičemž z „desátkujících“ se stane jakýsi klub elitního členstva náboženské obce. Na to odpovídám, že jistá dvojkolejnost, (ve skutečnosti dokonce i „vícekolejnost“), tady přece už dávno existuje v tom, že i nyní jde rozdělit příslušníky církve do jednotlivých kategorií podle toho, v jaké finanční výši přispívají své církvi. Nejpočetnější je kategorie takzvaných „neplatičů“. Jsou jich v naší členské matrice téměř dvě třetiny. Dlouhé roky nedali církvi ani korunu ze svých příjmů. Potom tu jsou ti, kteří hradí církevní příspěvek v plné výši podle doporučení církevního zastupitelstva, dále ti, kteří platí méně a ti, kteří platí více. Nezaznamenal jsem, že by tyto skupiny nějakým zásadním způsobem poměřovaly svoji sounáležitost s církvi podle výše peněz, které své církvi dávají nebo nedávají a že by to vedlo k pocitu rozdělení nebo méněcennosti. I pro praxi desátkování je platné apoštolské slovo z druhého listu do Korintu, 9. kapitoly 7. verš: „Každý, ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechutí ani z donucení; vždyť radostného dárce miluje Bůh.“ Výzvou k desátkování pouze poukážeme na starou biblickou praxi, kterou žilo jak společenství izraelské pospolitosti, tak dodnes žijí rozličná odvětví Kristovy církve. Rozhodně nechceme kategorizovat členskou základu sborové obce podle výše finančních příspěvků tak, abychom vytvářeli „elitní“ struktury těch, kdo desátkují a všech ostatních. Platí, „ať každý dává podle toho, jak se ve svém srdci rozhodl.“ Pokud to přesto u někoho povede k pocitu méněcennosti vůči tomu, kdo dal víc, nežli o problém společenství jedná se o problém konkrétního jednotlivce. Vždycky je totiž možné se poměřovat s někým, kdo je na tom lépe, kdo dal víc, kdo má něco, co my nemáme, ale k tou apel desátkující praxe nesměruje. Každý stojí před Boží tváří i před tváří svého církevního společenství sám za sebe. Jako jeden z těch, kteří se v radě starších k této praxi přihlásili prohlašují, že sám za sebe se budu snažit ve své pastorační péči o svěřený sbor přispívat k vzájemné jednotě, nikoliv k rozdělení. Nejedná s o předpis, nýbrž doporučení, se kterým každý může zcela svobodně naložit podle svého uvážení. A že jsme stále v mnohém někým a něčím zahánbování můžeme pochopit i jako pozitivum pro svůj osobní růst, nejenom jako vlastní mínus a pocit selhání. Život ve společenství nás má vést k hlubšímu prožívání sounáležitosti, zájmu jednoho o druhého i k inspiraci, čemu všemu je možné se ve své víře otevřít. A pokud toho či onoho v dané chvíli nejsem schopen, mám se radovat, že je mi nablízku někdo, kdo tuto zkušenost má a prožívá ji. V církvi máme i prosit o duchovní dary a dar

upřímného dávání mezi takové zcela jistě patří. Nemají všichni stejné dary a jak nás učí apoštol Pavel, noha nemá závidět ruce že není rukou, ale má se radovat z toho, že má svůj specifický úkol svěřený od Pána. To vidím jako obecně platné i pro desátkování.

Rada starších chce připravit pro Výroční shromáždění návrh zřízení Desátkového fondu, ve kterém se budou takto získané finanční prostředky shromažďovat, a ustavení Desátkového výboru s pravomocí přerozdělovat tyto prostředky. Obojí patří podle řádů církve do kompetence Výročního shromáždění. Pravidla, která budou nastavena jako vnitřní směrnice konkrétní církevní složky, v tomto případě jednoho konkrétního sboru, budou platit jak pro praxi výběru desátek, tak i pro způsob nakládání s nimi. Protože členem Výročního shromáždění náboženské obce s právem hlasovacím je každý její zletilý příslušník, má každý příležitost do tohoto procesu vstoupit a svým hlasem jej ovlivnit. Prozatím je to výhradně rada starších jako správní orgán náboženské obce, která rozhoduje o veškerém toku finančních prostředků v konkrétním sboru. V případě desátek však budeme navrhovat rozšíření této kompetence na větší počet lidí, nežli úzký okruh členů rady starších. Mojí představou je, aby každý, kdo takto své církvi finanční prostředky dává, měl možnost předložit i své představy o tom, jak bude s těmito penězi naloženo. Budeme proto vděčni za všechny návrhy, připomínky i kritické hlasy, které zahrneme do svých úvah a v případě, že to bude možné se jimi necháme i ovlivnit v našich případných návrzích Výročnímu shromáždění.

Náš vršovický sbor byl před více než osmdesáti lety postaven nejenom na základě víry svých členů, ale také detailně zpracovaného ekonomického modelu, ve kterém byla přesně počítána výtěžnost z každého čtverečního metru obestavěné plochy tehdy vznikajícího Husova sboru. Tento ekonomický model spočíval v tom, že budova si měla vydělat sama na sebe z možností pronájmů, které nabízí. Proto v ní od počátku bylo pamatováno na možnosti jejího komerčního využití (bankovní pobočka, obytná část, divadlo – to všechno mělo sloužit také ke generování příjmů potřebných na provoz a údržbu budovy). S čím však tehdejší ekonomický model nepočítal byly prostředky na zajištění duchovního chodu náboženské obce. To znamená vedle placených zaměstnanců sboru také veškerá jeho služba misijní a sociální. Právě k tomu vidím do budoucna cestu v praxi desátkování. Budova ať je schopna vydělat sama na sebe ze svých pronájmů, církevní obec ať je ve svých potřebách a své činnosti placena těmi, kdo ji chtějí tvořit. Jenom takto bude do budoucna církev zajištěna, nikoliv zvnějšku, ale zevnitř, jak tomu bylo v křesťanské církvi od počátku. Církev si má zachovat nezávislost na všem vnějším. Co ji buduje a drží při životě je víra těch, kterým se stává duchovním domovem, skutečnou rodinou, ve které se ve víře dělíme jedni s druhými a každý přispíváme k vzájemnému prospěchu svým osobitým dílem. V každé funkční rodině platí, že všichni její příslušníci mají mít podíl jak na jejích příjmech, tak výdajích podle role, která jim je v dané rodině vymezena. Desátková praxe se nám k tomu může stát vítaným nástrojem, díky kterému pochopíme, že stejně jako Kristus nemá v tomto světě jiné ruce a nohy, nežli ty naše, stejně i jeho církev nemá nic, nežli to, co do ní přinesou ti, kteří k ní patří. Uzavírám tímto svůj cyklus věnovaný desátkům, úvahy zde řečené odevzdávám k laskavému promyšlení těm, kteří budou ochotni se jimi zabývat. A především v modlitbách hledejme odpovědi na možnosti a východiska, která pro nás připravil milující Bůh.

David Frýdl

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovických pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně

David Frýdl (1974) – farář

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Šárka Hájková (1950)

Helena Zezulková (1954)

Miroslava Pražáková (1942)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 31. 1. 2013

Jednání RS zahájeno společným zpěvem písně 11 a modlitbami členů RS.

Br. farář informoval o stavu příslibených dotací pro NO. Obdrželi jsme dotaci 25.000,- z magistrátního programu Čistá energie.

RS shválila nájemní smlouvu k bytu č. 1 za 12.000Kč + 1.500Kč platba za služby spojené s pronájmem. Smlouva byla schválena Diecézní radou.

Začátkem ledna 2014 došlo k předání stavby a podepsáním smlouvy o dílo na rekonstrukci vstupu do divadla MANA v celkové výši 1.830.589Kč. Stavba nyní pokračuje dle časového harmonogramu. RS projednávala finanční plán rekonstrukce. Vzhledem k dofinancování stavby se obrací na členy sboru s žádostí o poskytnutí bezúročné překlenovací půjčky do výše 250.000Kč splatné do konce roku 2014. Zbývající finanční obnos zapůjčí další dvě NO, které již byly osloveny Diecézní radou. Půjčky od těchto obcí budou splatné z řádného hospodaření NO v letech 2015-2016.

RS obdržela seznam přijatých plateb za pronájem divadelního sálu v roce 2013, které obdrželo občanské sdružení Centrum MANA, vyvíjící činnost v prostorách Divadla MANA. Z těchto nájmu byla odvedena NO částka 85.000Kč. Zbývající rozdíl ponechává RS občanskému sdružení na dorovnání jeho bilance jako jednorázovou dotaci.

RS schválila nájemní smlouvu Centru MANA, o.s. na rok 2014 a zároveň stanovila nový ceník pronájmů divadelních prostor platných pro tento rok.

RS rozhodla pozvat na své příští zasedání příjemce sociální pomoci, kterým byl odsouhlasen příspěvek v hmotné nouzi.

Br. farář seznámil RS s možností výměny klasických žárovek v Husově sboru za nový typ žárovek s technologií LED, které výrazně šetří náklady na energii. RS se rozhodla detailně prostudovat dodaný materiál a ve věci rozhodnout až na svém příštím jednání.

Byla přednesena zpráva o hospodaření NO do konce roku 2013 a členové RS se seznámili se zůstatky na pokladně a na běžném účtu k 31. 12. 2013.

RS rozhodla konat Výroční zasedání NO v neděli 23. března 2014 od 9.00 v horní modlitebně Husova sboru.

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovických. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.